

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

29/2020

21. října 2020

ročník 105

cena: 13 + 3 Kč

*Příští číslo vyjde
4. listopadu 2020*

Z obsahu

** K výročí úmrtí Jana
Amose Komenského*

Poselství k 20. neděli po sv. Trojici

**POSEL BEZ VHODNÝCH
PŘEDPOKLADŮ**

Ámos 7,14–15

Ámos Amasjásovi odpověděl: „Nebyl jsem prorok ani prorocký žák, zabýval jsem se dobyt看em a sykomorami. Hospodin mě vzal od ovcí, Hospodin mi rozkázal: Jdi a prorokuj Izraeli, mému lidu!“ V Izraeli se tenkrát žilo celkem obstojně. Byla tu solidně zabezpečená a poměrně vzdělaná střední třída, pohodlí si užívající dvořané, prosperující řemeslníci. Zdálo by se, že je vše na dobré cestě. Jenže také tam žili lidé na okraji. Vzdělání byli pramálo, sotva vystačili se základní obživou, lehce zabředali do dluhů – šance stát ve středu společensko-zbožných zájmů měli mizivé. Ukázalo se, že ti, kdo měli zodpo-

vědnost za napomínání lidu, řízení společnosti, budování hodnot a poslušnost Božímu vedení, selhali. A tak byl od své rolnické práce odvolán Ámos, aby se Božích poselství ujal.

Varuje, že Boží soud postihne národy, které vydělávají na slabších, trpí kruté spojení a svůj byznys staví na vykořisťování. Křičí, že sociální nůžky se i doma otevřely příliš. Že poctiví jsou umlčováni, že komfort dostává přednost před solidaritou a každý, kdo může počítat se střechou nad hlavou, za to nese odpovědnost. Ámos připomíná, kolikrát už znělo varování. Je nejvyšší čas ptát se Hospodina, jak to napravit, hledat spravedlivá řešení, zastávat se odíraných, slevit ze svého komfortu a přidat v odpovědnosti.

Amasjásovi, knězi v Bételu, se to nelíbilo – není divu! Jak jen proroka umlčet? Tak to trochu přičerní, aby to udělalo dostatečný dojem, přeskočil dlouhý proces varování a vysvětlování a posle králi zprávu: „Spikl se proti tobě Ámos přímo v izraelském domě. Není možné, aby země snášela všechna jeho slova. Ámos totiž říká: Jarobeám zemře mečem a Izrael bude zcela jistě přesídlen ze své země.“

V čase společenského pnutí to dobře známe. Stačí oponentova slova trochu ohnout a rozeslat hromadným emailem. V lidech sám vzplane spravedlivý hněv a strach o stabilitu a zapne se obranný mechanismus, abychom za sociální problémy ne-

nesli odpovědnost sami... Nositele poselství čeká „dobrá“ v lepším případě rada: „Seber se, vidoucí, a prchej do judské země! Tam chleba jez a tam si prorokuj! A nikdy už neprorokuj v Bételu, neboť je to svatyně králova, královský dům.“ Radši každému sousedům – ti to potřebují víc, možná za to i slušně zaplatí...

Ámos ale ostře kontruje: Já to nedělám, protože se to ode mě čeká! Ámosova odpověď ze začátku úvodníku nám bývá potřebná, ať jsme na straně oslovených či volajících: Jestli k tobě prosakuje Boží slovo, ale je nepohodlné a smetl bys ho ze stolu, protože zní z „nepovolaných“ úst, nezastavuj ho! Běda tobě i tvému okolí, jestli jeho nositele budeš odrazovat a dehonestovat! Pokud ti šlape na kuří oko, radši se co nejrychleji obrať!

A jestli neseš Boží slovo svým kolegům, sousedům, do sboru, možná potřebuješ slyšet: Že nejsi z tradičního rodu? Nebo se necítíš dost vzdělaný, dost placený, dost oceněný, dost nadaný, dost ... pro vnášení Božího hlasu do světa? Hospodin velí: Jdi a vyřizuj mé slovo své zemi, mému lidu! Je tě potřeba!

Překážky, které potkáš, urážky, které uslyšíš, nedoceněnost či hendikepy tě mohou na něco upozornit, ale ať tě nezastaví!

Jdi a vyřizuj a měň!

Alžběta Hanychová
farářka ČCE

Praha 9 – Horní Počernice

Není jiného Boha... Izajáš 45, 21b–22

Není jiného Boha kromě mne, není Boha silného, spravedlivého a Spasitele kromě mne. Obrátte ke mně zřetel, abyste spaseny byly všechny končiny Země, neboť já jsem Bůh silný a není žádného více.

Tzv. České vyznání nekatolíků o

Bohu v sobě obsahuje následující artikel: „Srdcem věříme a ústy vyznáváme, co obsahují v sobě články víry svaté, obecné, apoštolské, křesťanské, usnesení nicejsko-cařihradské a vyznání svatého Athanasia: že jest jenom jediná bytost božská, která se jmenuje a do-

opravdy jest Bůh věčný, neviditelný, v moci, moudrosti, spravedlnosti i ve své dobrotě nesmírný a neobsáhlý, který je stvořitel všech věcí, viditelných i neviditelných, ochránce, řídítel a správce přetrvávající.“ Takto zní jeden z nejkratších

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: INSTALACE V ČESKÉ TŘEBOVÉ

Nedělní 4. říjen 2020 byl pro českotřebovský farní sbor dnem slavnostním, neboť zde proběhla instalace bratra Ivo Davida, nového faráře. Ze sboru odešel z rodinných důvodů na nové působiště stávající farář Kamil Vystavěl a následně došlo k hledání nového. Boží vůle tomu chtěla, že se spojily sbory v Moravské Třebové a České Třebové, staršovstva projednala organizační a hospodářské věci a záležitost byla schválena při osobním jednání senioráty. Ano, množné číslo je správné, sbory patří do seniorátů Brněnského a Chrudimského a navíc je zde i zemská hrani-

ce. Téměř zaplněný kostel uvítal ve svých zdech členy obou sborů, staršovstev a hostů, ale zvláště seniora Jakuba Kellera z Chrudimského seniorátu, seniorátního kazatele Michala Brandu a Ivo Davida. Po úvodních slovech a písních proběhl slavnostní slib nově zvoleného staršovstva, kdy presbyteri obdrželi z rukou seniora pamětní list a jmenovací dekret. Po slovech bratra seniora Kellera předal kurátor českotřebovského sboru Pavel Záleský st. bratru Davidovi Bibli, konvičku, kalich a patenu. Staršovstvo pak přivítalo nového faráře a byl podarován kořínkami a knihami o historii evangelické církve v Čechách i ve světě. Následně měl bratr David své první oficiální kázání.

Ve zdravicích pak vystoupili kurátoři obou sborů i členové a milé vystoupení měla i starostka České Třebové paní Mgr. Magdaléna Peterková. Slavnostní bohoslužba byla zakončena společnou modlitbou.

Poté se přítomní přemístili na nedalekou faru k pohoštění. V družných rozhovorech pak setrvali do pozdních odpoledních hodin. Bratře faráři Ivo Davide, přejeme Vám všichni ve Vaší práci úspěchy, trpělivost, hodně sil. Ať Vám Pán žehná a vede Vaše kroky.

Českotřebovský farní sbor ČCE

Kým je pro Čechy Marie Terezie?

Pokud se nestane nic mimořádného, měla by být 20. října v Praze slavnostně odhalena socha Marie Terezie. Autorem pultunového více než pětmetrového díla je čtyřicetiletý kyjovský rodák Jan Kovářík, který mj. vystudoval Akademii výtvarného umění u Milana Knížáka. Socha i s podstavcem architekta Jana Proksy bude vážit 8 tun. Pražská Marie Terezie bude úplný opak slavné vídeňské sochy. Narozdíl od hodně zdobeného díla v rakouské metropoli tady hraje hlavní roli silueta. Nebude mít ruce, ani vlasy, a trup a široká sukně zůstane bez jediné ozdoby. „Je legrační, že spousta lidí začíná říkat, že to vypadá jako figurka z deskové hry. Já to nikomu neberu. Protože si můžeme představit, že Marie Terezie byla jakousi figurkou na deskové hře Evropy," komentuje sochař. Sochu prosadila a místo pro ni vybrala radnice Prahy 6, která za ni zaplatí téměř čtyři miliony korun.

Obyvatelé z Prahy 6 by na jejím místě viděli raději Jaroslava Seiferta, nositele Nobelovy ceny za literaturu, který v Praze 6 prožil celý život nebo nejmladšího ze slavných Tří králů Václava Morávka, který byl na stejném místě 21. března 1942 příslušníky pražské řídicí úřadovny gestapa zastřelen.

V české historiografii jsou na důsledky panování Marie Terezie rozdílné názory. Zrušením České dvorské kanceláře v roce 1749 a dalšími jejími reformami se staly země Koruny české de facto provincií habsburské monarchie. Naopak některé její reformy, zčásti i reformy státní správy, armády, ale především školství, měly pozitivní následky také pro český národ. Její popularita poněkud vzrostla po odvysílání televizního seriálu, většina lidí však toho o ní moc neví.

Je třeba málo známo, že Marie Terezie osobně vyšívala jedny ze šatíček pro Pražské Jezulátko – zelené se zlatou výšivkou. Prahu si však nijak moc neoblíbila. Vypravila se sem až na začátku roku 1743, aby se zde nechala korunovat. Do Prahy došla 29. dubna 1743 a korunovace se konala 12. května 1743.

O tom, že její vztah k českým zemím nebyl úplně vřelý, vypovídá dopis nejvyššímu českému kancléři Filipu Josefovi Kinskému, ve kterém před pražskou korunovací prohlásila, že česká koruna se podobá šaškovské čepici.

Helena Bastlová

V HOLEŠOVĚ SE CHYSTÁ ODHALENÍ PAMÁTNÍKU SMÍŘENÍ

V Holešově na Kroměřížsku se chystá odhalení takzvaného památníku smíření, jehož autorem je sochař Ondřej Oliva. Slavnostní akt završí rekonstrukci náměstí svaté Anny a masných krámů. Kovová socha ve tvaru stromu symbolizuje smíření jednotlivých náboženství, která se v Holešově setkávala, sdělila ČTK mluvčí tamní radnice Hana Helsnerová.

Dílo ozdobí bronzové stuhy, na kterých je nápis Miluj bližního svého jako sebe samého, a to v češtině, latině a hebrejštině. "Památník bude dominovat souběžně dokončenému náměstí svaté Anny, které by se mělo stát novým společenským a kulturním centrem města Holešova," uvedla mluvčí.

Památník připomene historické soužití římskokatolického, protestantského a židovského obyvatelstva města. Právě u náměstí, kde bude stát, kdysi podle historika a památkáře holešovské radnice Karla Bartoška končilo židovské město. "Jednotlivá náboženství se tam stýkala a prolínala a častokrát spolu i násilně soupeřila," řekl už dříve ČTK Bartošek. U odhalování by měl být přítomen mimo jiné papežský nuncius Charles Daniel Balvo, který předtím bude pravděpodobně předsedat bohoslužbám ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie. Podle Helsnerové obdrželi pozvánku na odhalení památníku rovněž biskup Jednoty bratrské a brněnský rabín.

podle ČTK

DO KLÁŠTERA V BAVORSKU DOŠEL POHLED SE ZPOŽDĚNÍM PŮL STOLETÍ

Heslem "Lépe pozdě než nikdy" se zřejmě řídila pošta, když do benediktinského kláštera Münsterschwarzach v Bavorsku začátkem října doručila pohled se zpožděním delším než půl století. Informovala o tom německá média.

Na pohlednici se známkou v hodnotě 20 lir stojí datum 20. dubna 1969. Několik noviců ji poslalo z římského Institutu sv. Anselma, ovšem se špatně uvedeným poštovním směrovacím číslem. Jejím adresátem byl rovněž čekatel na vstup do benediktinského řádu jménem Raphael. Portál domradio.de uvádí, že zástupci opatství nevědí, kde pohled více než 51 let vězel, domnívají se, že v Itálii. Ne všichni tehdejší novicové, kteří pohled z Říma poslali, žijí v jednom z nejvýznamnějších benediktinských klášterů i dnes.

www.christnet.eu

VÍDEŇSTÍ STUDENTI VYUŽÍVAJÍ KVŮLI VIRU JAKO STUDOVNU I KOSTEL. Originálním způsobem vyřešila Vídeňská univerzita problém s nedostatkem prostor, které by vyhovovaly požadavkům na dostatečné roze stupy. Studenti mohou nově využívat jako studovnu jeden z nejznámějších kostelů v rakouské metropoli, informovala agentura DPA. Studenti se mohou na přednášky a semináře připravovat ve Votivním kostele, který stojí na okružní třídě Ringstrasse v těsné blízkosti hlavního sídla Vídeňské univerzity. Vysoká škola se s Římskokatolickou církví dohodla, že bude chrám k dispozici jako studovna nejméně do konce října. Přijít mohou studenti do kostela s notebookem a připojit se na místní bezdrátovou síť. „Připojení je dobré, chybí jen zásuvky,“ postěžoval si agentuře DPA jeden ze studentů, který se rozhodl využít studijního prostoru, v němž je doslova ticho jako v kostele. Před chrámem nechala univerzita, která patří s 90 000 studenty k největšímu v Evropě, postavit mobilní toalety. Zaměstnanci bezpečnostní služby navíc u vstupu kontrolují dodržování hygienických pravidel. Studenti mají také v kostele zakázáno jíst, pít nebo poslouchat hlasitou hudbu. Novogotický Votivní kostel vznikl v druhé polovině 19. století jako výraz díky za neúspěch atentátu, který na císaře Františka Josefa I. spáchal maďarský krejčovský tovaryš János Libényi v roce 1853.

www.christnet.eu

NA KALIFORNSKÉ PLÁŽI SE NECHALO POKŘTÍT TÉMĚŘ 1000 LIDÍ Výsledkem evangelizačního úsilí v Kalifornii je křest téměř 1000 lidí, kteří se rozhodli následovat Krista. Calvary church v Chino Hills se 12. září radoval z rekordního počtu věřících, kteří se rozhodli veřejně deklarovat svou víru v Krista. Sbor uspořádal venkovní křest na pláži v Newport Beach. Gina Gleasonová, jedna z vedoucích sboru, uvedla pro CBN News, že „Kalifornie možná právě zažívá duchovní obrození.“ Vysvětlila, že typický počet žadatelů o křest je 300, ale posledně to bylo třikrát více. Na jihu Kalifornie letos v létě proběhla řada evangelizačních setkání, při kterých se mnozí scházeli k tomu, aby společně uctívali Boha, modlili se a hlásali zvěst evangelia. Myšlenka evangelizačního hnutí začala v roce 2016, kdy manželé Parker a Jessi Greenovi měli vizi tisíců lidí pokřtěných na plážích Kalifornie.

www.krestandnes.cz

ŠÉFREDAKTOR EVANGELIKÁLNÍHO MĚSÍČNÍKU CHRISTIANITY TODAY PŘESTOUPIL DO ŘÍMSKOKATOLICKÉ CÍRKVE Do Římskokatolické církve oficiálně přestoupil 13. září a na stránkách týdeníku Catholic Herald vyprávěl genezi svého rozhodnutí. “50 let jsem byl zakořeněný v americkém evangelikalismu, nejprve jako konvertita, pak jako presbyteriánský pastor a nakonec šéfredaktor Christianity Today, předního hlasu evangelikálního křesťanství. Proč by se měl člověk jako já stát katolíkem?” – píše Mark Galli. Stálo by to spíše za knihu, protože konverze je složitá záležitost, dodává, dříve než prozrazuje, že hlavní důvod našel přímo v Ježíšových slovech, v jeho velekněžské modlitbě.

www.krestandnes.cz

Není jiného Boha... Izajáš 45, 21b–22

Dokončení ze str. 1
článků víry Českého vyznání. K tomuto znění se přiklání a užívají jej i další reformační konfese. Jak ale ukazuje reálné dění a pohnuté dějiny, může nás překvapit, že se více místa spíše věnovalo věcem mnohem podružnějším, než je tato základní teze. Vždyť přece z víry v Boha a z toho, jaký je a jací jsme my, když v něho věříme, když víme, v koho věříme, má vycházet naše základní povolání i poslání. Z tohoto přesvědčení všechno vyvěrá a rozvíjí se v našich životech. Tento článek víry prakticky ani v současnosti není samozřejmý a úplně přijímaný bez pochybností a s obecným souhlasem jako tenkrát. Tenkrát bylo jasné, že se jeho vyznavači neliší od křesťanů prvních staletí. Dnes už toto bohužel pravda není, možná se mýlím. Mít tento článek nejen na papíře a založený v knihovně, ale naplňovat jej v každodennosti života, to bylo základní věcí víry v Boha, ne-li přímo obhajobou pro upřímné a pravé křesťany. Dnes jako by vyhrávaly pochybnosti, a dokonce převládal názor, že Bůh není. Seriózní pohled kolem sebe a na to, jak to dopadlo s členskou základnou a jak dopadli mnozí, na základě toho, co tady učíme a co vyznáváme, by byl na místě. Mnoho lidí nechce mít s námi, s evangeliem, s Ježíšem Kristem, nic společného. Umíme dnes kladně a správně odpovědět na otázku: „Je vůbec Bůh?“ Co bychom my řekli o víře v Boha? Kniha, ze které čerpám inspiraci pro tento text z roku 1986, od Miloslava Hájků, a jeho zkušeností, nám potvrzují, že v naší církvi docházelo k pokusům vyhnout se a dokonce se obejít bez existence vyznání víry v Boha. Modlit se vyznání víry anebo uctívat Ducha Svatého, který nás vede po správné cestě víry, to bylo pro některé kamenem úrazu. Místo

víry v existenci Boha se předkládala, v přijatelném balení, jakási nauka o všelidském humanismu. V balení, které příliš nezdůrazňuje, že jde o náboženskou víru, se nabízeli ušlechtilé rady lidské morálky, které samozřejmě vyplývají z evangelia, ale nebylo to na nich hned vidět. Zdá se potom, že takové rady je možné přijmout bez předpokladu, že existuje Bůh. S Miloslavem Hájkem musíme naprosto jednoznačně říci: ***Zůsta-neme-li světu dlužni svědectví o tom, že Pán Bůh jest, zůstáváme mu dlužni to, co je podstatné.*** Nemůžeme přece lidem nabízet, ať si vyberou, co se jim hodí nebo líbí. Dostali jsme evangelium jako svědectví od Pána Boha, abychom je dali dál. Pochopitelně všem kolem nás. Všichni jsme jako pacienti, kterým je potřeba ordinovat, ne to, co si přejeme, ale to, co potřebujeme. Svět bez Boha potřebuje Boha. Potřebuje to, co mu chybí. Jako pastor hodně přemýšlím, káži a modlím se převážně ve vertikále, tedy ode mě k Bohu. Znamená to, že mi záleží na tom, obracet své oči a oči všech vzhůru. Od starostí všedních i světa, které nás mnohdy pohlucují, chci vytrhnout a pohlížet vzhůru, kde kraluje Bůh. Co nám Ježíš říká v takové situaci, kdy se utápíme v různých starostech a zájmech o živobytí a o politiku. Řekl: „*Přiblížilo se království Boží; činite pokání a věřte evangeliu.*“ To je ta první starost, všechno ostatní přijde až potom. Apoštol Pavel kupříkladu vyslovuje: „*na místě Kristově konáme své poselství: smiřte se s Bohem*“. A prorok reaguje v obdobné situaci slovy: „*Obrátte zřetel k Hospodinu, abyste spaseni byli.*“ Samozřejmě to neznamená, že se přestaneme zajímat o problémy a starosti světa a naše. Vůbec to není nezájem o to, jak žijeme a co děláme ve vztahu ke světu. Je tu avšak zapotřebí vědomí, že od všech bolestí a starostí není jiného vykoupení než

v Bohu. Proto s prorokem voláme: obraťte zřetel k Bohu, pokání činite, smiřte se s Bohem. Tady všechno začíná. Odtud plyne zhojení zdroje nemoci a ulehčení našich bolestí. Každý křesťan má svou světskou odpovědnost. Nemůžeme říkat, že je svět špatný, doba je zlá, poměry jsou neudržitelné. My sami a spolu utváříme svět, dobu i poměry. Neměli bychom naříkat a reptat a hledat jenom to, co se nám nelíbí. Mělo by nás zajímat, jací jsme, kolik je v nás lásky a ochoty k odpuštění a k tomu činit pokání. Z upřímného přesvědčení a ze vši lásky ke Kristu se máme snažit o dobré a o lepší svět kolem nás. Ještě to s námi není tak zlé. Nemá ta naše nespokojenost příčinu v tom, že příliš lpíme na věcech a statcích dnešní doby, což vede jediné k tomu, že se utápíme v denních starostech, utmácení a uštvaní, bez vyhlídky na vykoupení a na spásu, na nový život? Naše víra má být přece nesena jistotou: Bůh jest. Je s námi Boží spravedlnost, která se zastává těch, kteří trpí a kteří jsou Boha poslušní. Je s námi Bůh a je s námi náš Spasitel, navzdory všemu, jak to chodí ve světě, navzdory tomu co nás trápí. Síla má a píseň má a spasení mé jest Hospodin, by mělo být naše heslo v našich údolích suchých kostí. Všechno pak bude úplně jiné, bude-li Bůh nad námi, bude-li uprostřed nás. Trpké i radostné, veselé i hořké, bude jinak, jestliže Bůh je. I když lidé považují víru v Boha za nemoderní, my ve své víře vytrváme. My věříme, že Bůh je. Toho se nemůžeme vzdát, neboť bychom ztratili všechno. Kdyby nebylo nebe, nemá přece ani Země svou hranici. Zbývá jen sklopit hlavu a pohlédnout do hlíny, která nás čeká. Nic jiného před námi není, není-li Boha. Ale Bůh jest.

Podle Miloslava Hájků: Dušan Spiridion Ehmig

O pronásledovaných křesťanech

Jsem nespokojen sám se sebou. Někdy si vzpomenu na naše bratry a sestry ve víře, kteří jsou pronásledováni. Připomínám si, že bychom se za ně měli modlit ve shromáždění. A pak to často zapomenou navrhnout a realizovat. A nyní, ač se sám za ně modlím málo, si dovoluji napsat článek, kterým vás vyzývám, abyste dělali to, nač já sám často tak hanebně zapomínám. Berte to prosím tak, že kážu sám sobě. Jako křesťanům se nám daří dobře. Nic nám neschází. Máme svobodu. Můžeme vydávat časopisy a knihy, pořádat koncerty křesťanské hudby, provozovat křesťanské školy atd. A v nějakém z našich časopisů se dočteme, že v tom a tom roce zemřelo pro svou víru v Krista 139 000 křesťanů. To je počet obyvatel Olomouce a Šumperka dohromady, abych zůstal v kraji, kde nyní žiji. Pravidelně, každou středu, se modlím za tři země, kde jsou křesťané pronásledováni. Jsou to Severní Korea, Čína a Írán. Ne že by v těchto zemích byla situace stejná. Severní Korea je nesmírně krutá diktatura. Netuším, zda tam ještě nějakí křesťané zbyli. Severní Korea přitom ostře kontrastuje s Jižní Koreou. Na počátku dvacátého století bylo v Koreji jen několik set křesťanů. V druhé polovině dvacátého století ale došlo v Jižní Koreji k obrovské změně a nyní se v této zemi hlásí ke křesťanství 19,7 % obyvatelstva, což činí křesťanství nejpočetnějším náboženstvím (56,1 % obyvatel se nehlásí k žádnému náboženství). To, že se z Jižní Koreje v téže době stala demokratická země, nevidím jako pouhou korelaci. Na jihu tedy máme kapitalismus, křesťanství a demokracii a prosperitu, na severu komunismus, ateismus, hladomory a krutou diktaturu. Stojí to za zamýšlení.

Čína zakusila v závěru dvacátého století ne-li probuzení, tedy velmi úspěšnou evangelizaci. Počet křesťanů se tam zmnohonásobil. Je velice těžké odhadnout, kolik je v této zemi křesťanů. Nejoptimističtější odhady hovoří o stovce milionů. I kdyby to byla pouhá třetina, je to obrovský úspěch. Mám ale o čínské křesťany velký strach. Mnoho let jsme my na západě doufali, že se zvyšováním životní úrovně se bude i Čína demokratizovat a že se z ní – třeba jen poznenáhlu – stane svobodná země. V poslední době ale naopak přituhuje. To ovšem ještě není to nejhorší. Čínská vláda zavádí v zemi dokonalý sledovací systém, kterému nikdo nemůže uniknout. Čínské probuzení v závěru dvacátého století se dalo v ilegalitě nebo v jakési pololegalitě. S tím bude nyní zřejmě konec. Obávám se, že čínští křesťané budou další na řadě po muslimských Ujgurech. Bude jim hrozit, že skončí v nějakém „převýchovném“ táboře a že křesťanským rodičům budou odebírány děti na převýchovu. Orwellovu knihu 1984 jsem četl několik málo let před tímto letopočtem, ale už tehdy jsem si říkal (přestože jsme tehdy žili pod diktaturou jedné strany), že něco takového se naštěstí nikdy neuskuteční. Dnešní situace v Číně ale vypadá hodně podobně tomu, co Orwell předpověděl. A zřejmě bude hůř. Situace v Íránu je mnohem nadějnější. Írán je muslimská, nikoli však arabská země. Vládou v ní ajatolláhové. Formálně se jedná o právní stát. Dokonce tam křesťanství jako takové není zakázané. Problém ovšem je, že pokud jde o křesťanství, jde o právní stát v podstatě jen na papíře. Před lety jsme měli ve sboru jednoho Íránce, jmenoval se tuším Amír. Byl to křesťan. Obrátil se na službu jiného

Dokončení na str. 3

Alexandr Meň: Křesťanství 5. část Kunderovská korektura 2020

(poslední promluva 8. září 1990 před mučednickou smrtí)

Dokončení

Systém náboženských obřadů a pravidel. Jsou potřebné? Jsou. Lidé je vytvořili jako výchovný prostředek, někdy z velkého poznání, někdy prostě z tradice, jindy z omylů. Skutky Zákona... Někdy plynou zákony z Božího zjevení, jako ve Starém zákoně, ale k tomu je nutná určitá fáze duševního a duchovního rozvoje. Co znamená být spasen? To znamená spojit svůj pomíjivý časný život s nesmrtelností a Bohem – to je spása. Připojit se k Božímu životu. Žízeň po tomto spojení je v nás, v každému člověku, je schovaná, skrytá, můžeme ji někam zastrčit, a přesto je v člověku přítomná. Apoštol říká, že Zákon je svatý. Starozákonní Zákon je svatý a dobrý, pochází od Boha, ale mít účast na Božím životě je možné pouze skrze víru v Krista Ježíše.

Co tedy znamená víra v Ježíše Krista? Víra v to, že tento člověk žil na zemi? To není víra, ale vědění. Jeho současníci si pamatovali, že žil. Evangelisté nám zanechali hodnověrné svědectví. Dnešní historikové vám potvrdí jeho existenci. Pokusy různých propagandistů dokázat, že Ježíš je pouhým mýtem, už vzaly za své. Jenom u nás v Rusku, v rezervaci všech možných zázraků, tato teorie ještě přežívá. Co tedy znamená věřit v Krista Ježíše? Víra v to, že přišel z jiných světů? I to je pravda, ale pořád je to jen teorie.

Musíme si vzpomenout na víru, jak ji ukazuje Starý zákon – důvěra v bytí. Už když Abraham řekl Bohu své ano, lépe řečeno je neřekl, ale mlčky uposlechl Boží výzvy, zrodila se víra.

V biblické hebrejštině se víra nazývá amuná od slova áman, pevný. Pojem víra je velice blízký pojmu věrnost. Bůh je věrný svému slibu, člověk je věrný Bohu. Ale jakému Bohu?

Ježíš v sobě odhaluje pravou tvář Boha. Nazývá ho jediňe Otcem. Ježíš skoro nikdy nepoužívá slovo Bůh, vždycky Boha nazývá Otcem. Za svého pozemského života používal tohoto něžného a laskavého oslovení, kterým se děti na Východě obracejí ke svému otci. Nedá se přeložit, ale je to tak.

Ježíš zjevuje Boha jako našeho nebeského Otce a zároveň tak vytváří bratry a sestry, protože sourozenci mohou být pouze ti, kdo mají společného otce.

Společný duchovní otec je Bůh a otevřenost srdce pro Ježíšovu zvěst, to je tajemství evangelia.

Každý z nás velmi dobře ví, jak je člověk omylný, slabý, kolik nejrůznějších komplexů a hříchů se v něm uhnízdilo. Je tu však síla, kterou Ježíš zanechal na zemi a kterou dostáváme darem - milost. V ruštině se milost nazývá blagodat – blago, tedy dobro, které se dává zadarmo. Ne za zásluhy, ale darem.

Ano, musíme se snažit, musíme bojovat proti hříchu, musíme usilovat o sebezdokonalení a přitom mít neustále na paměti, že se sami nemůžeme vytáhnout z bryndy. Naše práce je pouhou přípravou, a tím se křesťané zásadně liší od jógy, která se domnívá, že se člověk může dostat k Bohu z vlastní vůle.

Křesťanství říká: můžeš sám sebe zdokonalit, ale nemůžeš dojít k Bohu, dokud on sám nepřijde k tobě. Proto je milost nad zákonem. Zákon je první fáze náboženství, která začíná u dítěte – tohle nemůžeš, tohle můžeš, nějaká pravidla, nějaké normy. Je to potřebí? Samozřejmě. Ale pak přijde milost ve vnitřní zkušenosti setkání s Bohem. Je to jako láska, jako jasot, jako vítězství, jako rajska hudba. Milost - to je nový život.

Sv. Pavel říká: "Lidé se hádají. Jedni jsou pro zachovávání starozákonních zvyků, druzí jsou proti tomu, ale ani jedno, ani druhé není důležité, důležité je pouze nové stvoření a víra, která se projevuje láskou." To je

pravé křesťanství, všechno ostatní je historický obal, rám, doplněk, to, co je spojeno s kulturou.

Mluvíím o nehlubší podstatě křesťanské víry. O nekonečné hodnotě lidské osobnosti, vítězství světla nad smrtí a zkázou, o Novém zákoně, který vyrůstá jako strom ze semínka. Nový zákon, který prokvasil dějiny, jako kvas prokvasí těsto, a už dnes se království Boží skrytě zjevuje uprostřed lidí.

Když konáte dobro, když milujete, když rozjímáte nad krásou, když pociťujete plnost života, tehdy se dotýkáte království Božího. Je nejen ve vzdálené budoucnosti, nejen v nějakém futuristickém nazírání, ale existuje tady a teď. To je učení Ježíše Krista. Království přijde, už přišlo, soud nad světem bude, ale také už začal. "Nyní je svět odsouzen," řekl Ježíš. Nyní, to znamená tehdy, kdy poprvé hlásal evangelium, Ještě řekl, že soud je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali tmu. Soud začal v době Ježíšova kázání v Galileji, v Jeruzalémě, na Golgotě, v říši římské, ve středověké Evropě, v Rusku, dnes ve dvacátém století i ve století pětadvacátém, a v celých dějinách lidstva bude soud pokračovat, protože to jsou křesťanské dějiny, dějiny, v nichž svět kráčí spolu se Synem člověka.

Pokud se znovu zeptáme, v čem tkví podstata křesťanství, musíme odpovědět v bohočlověčenství, ve spojení omezeného a časného lidského ducha s nekonečným Božím duchem. Je to posvěcení těla, neboť od okamžiku, kdy Syn člověka na sebe vzal naše radosti a utrpení, naši lásku, naši práci, není z toho, v čem žil, v čem se radoval jako člověk i jako Bohočlověk, ať už je to příroda, nebo svět, nic zavrženo, nic poníženo, ale naopak pozvednuto na nový stupeň, je to posvěceno.

Křesťanství je posvěcení světa, vítězství nad zlem, nad temnotou, nad hříchem. Ale je to vítězství Boží. Začalo o velikonoční noci vzkříšení a pokračuje, dokud trvá svět.

O pronásledovaných křesťanech

Dokončení ze str. 2

íránského křesťana, který byl zřejmě horlivým evangelistou. Křesťanství je v zemi povoleno, leč evangelizace nikoli. Onen muž by patrně mohl být podle platných íránských zákonů odsouzen. Místní policie ale volila jinou cestu: Místním problémákům z řad mládeže naznačila, že když onoho křesťana zabijí, policie to nebude vyšetřovat. Tak toho muže utloukli holemi. Amíra to přimělo k emigraci. Nicméně íráňští představitelé mohou v mezinárodních organizacích tvrdit, že v Íránu je „svoboda význání“. Formálně ano.

Z Íránu ale přicházejí i dobré zprávy. „Tajných“ křesťanů prý valem přibývá – díky rozhlasovému vysílání v jazyce farsí (který v Íránu převažuje) a v posledních letech také díky internetu a sociálním sítím. I Írán je (přes řadu demokratických prvků) diktatura podobně jako Severní Korea a Čína, ale zatím bez propracovaného systému špiclování a dozoru. Kdyby v Íránu došlo k demokratickému převratu a vláda ajatolláhů by padla, mohla by se ukázat síla íránských křesťanů. Islám je na mnoha místech na prudkém vzestupu (zejména v Africe, ale i v řadě míst Asie, o Evropě ani nemluvě), nicméně v další generaci by se mohlo v mnoha muslimských zemích stát to, co se nyní děje v Íránu. Mnohokrát jsem se zamýšlel nad otázkou, zda by bylo možno křesťanství zcela vymýtit. Dějiny ukazují, že v nějaké jednotlivé zemi ano. Takovou zemi bylo například Japonsko. To v určitém dějinném okamžiku (konkrétně roku 1587) vypovědělo všech-

ny misionáře a během sedmnáctého století pozabíjelo místní křesťany, vesměs velmi krutým způsobem.

V Písmu je ale jeden verš, který nám dodává naději: „Kdyby ty dny nebyly zkráceny, nezachránil by se vůbec nikdo. Kvůli vyvoleným však ty dny budou zkráceny“ (Mt 24,22). Tento verš může mít několik výkladů. Může mluvit o krutosti fyzického pronásledování, ale dle mého názoru mluví i o svodu, který může představovat hereze nebo vyprázdňené křesťanství, popírající základní pravdy Písma. Křesťanství může nabýt i tak bizarních podob, že by to mohlo lidi zcela svést – i bez fyzického mučení. Na základě tohoto verše ale věřím, že Bůh něco takového nedopustí. Vždy zde bude mít nějaké „svatý ostatek“.

Možná se jednou s těmi, kdo byli v současnosti zabiti pro Krista, setkáme v Novém Jeruzalémě. Myslím, že není realistické modlit se, aby žádní křesťané nikdy netrpěli. Přál bych si ale, aby bylo pravda a aby ti, kdo nyní trpí, věděli, že jejich bratři a sestry, kteří žijí v bezpečí (alespoň tělesném, když ne duchovním), na ně nezapomínají.

Dan Drápal, 11. září 2020

Nevěřte všemu, co se vám k věření předkládá: Zkoumejte vše a přesvědčujte se o všem sami!

JAN AMOS KOMENSKÝ

(„PASTÝŘSKÁ PÉČE O SLOVA“ V ČESKÉ SLAVNOSTI BEZVÝZNAMNOSTI)

„Kdo jest z vás bez hříchu, nejpro hoď na ni kamenem.“ (Jan 8,7) – Souvztažnost čili korelace (řečeno s teologem Paulem Tillichem) mezi citovaným Ježíšovým výrokem a ústředním termínem Kunderova posledního románu (označujícím člověka s nutkáním stále se omlouvat) napadne tuzemského čtenáře až nad českou verzí Slavnosti bezvýznamnosti!

Ve francouzštině je Kunderův výraz *„excusard“* novotvar. Ekvivalent překladatelky Anny Kareninové (vytvořený jistě pod Mistrovým dohledem) zní *„omlouváč“*. Čeština, jak mi potvrdila Mgr. Anna Vrbová z jazykové poradny, znala daný výraz dosud pouze ve významu „kdo něco nebo někoho omlouvá“. Kareninová význam posunuje, rozšiřuje. Právě v okamžiku, kdy se virtuální „kamenování“ stává rozšířeným neblahým jevem moderní doby. Posun je nápaditý. A daleko méně konformní než opis „chronický sebeospravedlňovač“, který jsem použil před lety! (Blíže viz Dost bylo sebeospravedlňování!, ET-KJ 15/2014.) Ač je Kundera o generaci starší než já, co do schopnosti zaujmout a provokovat patří přece jen takřkajíc do „vyšší ligy“ ...A téma za provokaci stojí!

Češtinářsky brilantní *Slavnost bezvýznamnosti* usvědčuje do té či oné míry jako příliš „rychlé k mluvení“ (srov. Kaz 5,2) mnohé z těch, kdo dříve kdysi v tuzemsku (na základě francouzského originálu jako já, nebo jen italského překladu) zrecenzovali...

Někteří jsou ovšem „rychlí k mluvení“ i nadále. Dotčeně se třeba tážou, zda pro francouzské „nombriil“ nebylo vhodnější místo „pupek“ zvolit ekvivalent „pupík“. Překlad se, jak sami cítí, distancuje od (jejich) „rychlo-referátů o pupíku“ z roku 2014. Životopisec Jan Novák kapitolku o Kunderových předcích nazval „Pupíci“. Teď byl elegantně vydloubnut ze sedla: nadpis se stává nesrozumitelným (referátky mezitím upadly v zapomenutí)...

„Velkou mouchou, ba masařkou v jinak stravitelném překladu je necitlivě zvolené slovo „pupek“ místo neutrálního francouzského „nombriil“ ... Těžko si představit, že by ... chtěly Pařížanky předvádět „pupek“, což je v češtině výraz pro tělesné partie jinak řečené „panděro“, „cejcha“ nebo „vana“.“ – Tolik recenzent Aleš Knapp. PhDr. Ivana Svobodová z jazykové poradny, s níž jsem slovo telefonicky konzultoval, označila Knappův výpad za „bezdůvodný“: ve spisovné češtině je totiž výraz „pupek“ neutrální rovněž.

Kdy naposledy vyšla kniha, u níž recenzenti takto zaníceně rozebírali použité české výrazy (též slovo „pákistánština“)? Václava Bělohradského v rozhovoru s Karlem Hvíždálo kdysi zaujalo (jako ve věku internetu údajně cosi archaického) Kunderovo „panské pojetí autora, jeho pastýřská péče o stádečko slov, které považuje za své dílo, jeho úzkost z toho, aby mu je neautorizovaní čtenáři či překladatelé nepoškodili“. Po vydání precizní české verze *Slavnosti bezvýznamnosti* se zdá, že v daném ohledu by měl i slovutný filosof drobátko „přibrzdit“.

František Schilla

Odkazy:

Kundera, M.: Slavnost bezvýznamnosti. Přeložila Anna Kareninová, Atlantis Brno 2020

Knapp, A.: Nová kniha Milana Kundery. Je co slavit?, Právo 24.9.2020, s. 20

Hvíždala, K.: Je třeba milovat bezvýznamnost, Lidové noviny – Orientace, 1.3.2014, s. 26-27

Z deníku faráře

Krásné, sluncem zalité jarní sobotní odpoledne projašňuje aspoň trochu náladu klasického venkovského pohřbu. Účastní se ho patrně každý druhý obyvatel malé obce. Dechovka u domu smutku vyhrává, jak se sluší a patří. Po krátkém farářově projevu se průvod ubírá na hřbitov. Ten je položen zřejmě záměrně takřka přesně mezi dvěma sousedními vesnicemi. I zemřelí jsou pochováváni podle toho, z jaké vsi pocházeli. Uprostřed hřbitova, který „dýchá“ – je tu dosud hodně doposud „neosídleného“ porostu – a člověku zde není ani příliš teskno, se lze cítit relativně dobře. Mluvíím u kříže, který sehrává v danou chvíli roli jakési kazatelný. Po obřadu uslyším – ostatně jako už mnohokrát – záhadou obestřenou větu: „To byl ale krásný pohřeb“. Arciže dodnes, ani po třiceti letech nevím, v čem měla či mohla spočívat jeho „krása“.

Jsem pozván na pohřební hostinu. Nemám rozhodně ve zvyku pozvání tohoto druhu odmítat. Vždy si totiž dělám naivní naději, že se s přítomnými pozůstalými trochu sblížím, popovídám, a třeba i pohovořím o církví či na nějaké vážnější téma, týkající se smyslu a zaměření života.

Leč, jsem usazen spolu s manželským párem – majiteli pohřebního ústavu – do kuchyně. Jsme nuceně „exkomunikováni“ mimo ostatní společnost. Po vnější stránce se nemáme rozhodně ani v nejmenším špatně. Dostáváme vše, co si přejeme. To je nezpochybnitelná pravda. Také jsem se velmi sblížil se jmenovanými „funeráky“ z Holic. I po mnoha letech jsem s nimi spolupracoval, když jsem už nebyl farářem v Pardubicích.

Proč je však farářovi vykázáno místo kdesi „mimo“, byť třeba i pěkné, snad i čestné, mi dosud není zcela jasné. Patrně přetvář leckde představa, že je farář jakýsi Totenvogel, že je tu jen pro obdobnou službu jako pohřebáci.

Ano, faráři, potřebujeme tě, ale nepatříš mezi nás. Zavoláme si tě, ale teď bys do té naší společnosti nezapadl. Do Pardubic tě nicméně rádi a ochotně odvezeme. A až zase někdy v rodině bude funus, jistě si tě zavoláme. To neměj starost. Máš dobrý hlas a hřbitov zvládneš. Ale jinak si tě budeme držet raději hezky od těla.

Jaroslav Nečas

Švýcarský filantrop a podnikatel, zakladatel Červeného kříže

JEAN HENRI DUNANT

8. 5. 1828 ŽENEVA – 30. 10. 1910 HEIDEN U CURYCHU

Jean Henri Dunant pocházel ze zbožné a zámožné ženevské rodiny, která pěstovala dobročinnost. Stal se bankovním úředníkem a později (neúspěšným) podnikatelem. Podnikl řadu zahraničních cest (Tunis, Alžír a Sicilie), což mu umožnilo určitý rozhled. V r. 1849 byl mezi zakladateli YMCA ve Švýcarsku i ve Francii. Otřesným dojmem na něho zapůsobila bitva u Solferina (24. 6. 1859), ve které bylo mnoho raněných a zajatců ze všech zúčastněných armád. Aby jim pomohl, získal ochotné dobrovolníky z okolí a přičinil se o založení provizorní nemocnice. Jeho celoživotní snahou se stalo založení mezinárodní organizace, která by chránila a ošetřovala raněné a nemocné. Velkou inspirací mu byla Angličanka Florence Nightingalová se svými zkušenostmi z Krymské války. S heslem „Všichni lidé jsou bratři“ našel četné příznivce a stoupence, mimo jiné právníka G. Moyniera, generála G. F. Dufoura, L. Appia a Th. Moniora. V r. 1863 se v Ženevě podařilo založit Červený kříž, jehož se stal předním činitelem. V r. 1864 byla podepsána mezinárodní konvence o péči o raněné a nemocné v pozemní válce. Dunant usiloval rovněž o mír, o práva žen a odstranění otroctví. S vedením Červeného kříže se však rozešel. V letech 1874-1890 se s podporou příbuzných a přátel pohyboval po Evropě. Dožil v ústraní, téměř zapomenut – ve starobinci v Heiden u Curychu. Francouzsko-švýcarský film *Člověk člověku* z roku 1948 (rež. Chr. Jacque) vypravuje jeho příběh. Jako uznání v r. 1901 obdržel Nobelovu cenu míru, v r. 1865 Řád Čestné legie a čestný doktorát v Heidelbergu. 8. květen – den jeho narození - byl na jeho počest prohlášen za Mezinárodní den Červeného kříže.

Spisy: *Vzpomínky na Solferino, Mezinárodní bratrství a charita v dobách války, Otroctví u muslimů a v USA, Obnova Orientu.*

„Jsem Ježíšův učedník a jinak nic.“

Bohuslav Vik

Letní středisko biblických kurzů Blažkov u Dolní Rozsčky, jež patří sborům Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II – slouží už víc jak šedesát let křesťanské výchově a vzdělávání mládeže i celých rodin nejen brněnských sborů ČCE. Vytvářené společenství spojuje přátelstvím mnohé na celý život, mnozí zde našli své celoživotní nasměrování.

K n i h a

BLAŽKOVSKÝ DENÍK

je pokusem uchovat alespoň část historie, dokumentů o budování, vzpomínek, fotografií a filmů, které jsou s Blažkovem spojeny. Jako autoři do ní přispěli účastníci kurzů, jejich vedoucí a organizátoři i členové kuratoria.

Publikace má přes pět set stran, z toho je tři sta stran textu a v obrazové příloze najdeme víc jak tisíc fotografií z biblických kurzů dětí, mládeže, skautů i rodinných pobytů našich sborů.

Cena knihy s DVD je 350 Kč. Je v prodeji na těchto místech:

- ve Farním sboru ČCE Brno I – Opletalova 6, 602 00 Brno, tel.: 542 211 453, možnost zaslat poštou
- v Knihkupectví Kalich, Jungmannova 9, 110 00 Praha 1, tel.: 224 947 505

Kostnická jednota Kolín společně s podporou Města Kolína zve na setkání s průvodci interaktivním provedením děl

„Jan Amos Komenský – Labyrint světa a ráj srdce + Obecná porada o nápravě věcí lidských“

Místo konání = zahrada Sboru Církve bratrské.

Královská cesta 226 Kolín IV.

provázejí Mgr. Lýdie Marešová, Ph.D. a Bc. Ida Pencová, DiS

Termín konání sobota 31. října 2020 ve 14:30 hodin.

Pro děti a mládež, dospělí nevyjímaje, všichni srdečně zváni!!!

Svět bez dravců?

Máte také místa v Bibli, s kterými si nevíte rady? Já ano. V neposlední řadě k nim patří Boží výrok na počátku Písma: *Veškeré zemské zvěři i všemu nebeskému ptactvu a všemu, co se plazí po zemi, v čem je živá duše, dal jsem za pokrm veškerou zelenou bylinu* (Gn 1,30). Svět vegetariánů? Pro nás je to dnes nepředstavitelné uspořádání přírody. Jsou tu přece býložravci, masožravci a všežravci, a to vše žije i umírá v promyšlené harmonii. Napadlo mě, že lze toto slovo vyložit racionálně: V posledu jsme všichni závislí na rostlinstvu, ať jíme jen zeleninu a ovoce, nebo si dáváme s chutí masitá jídla. Veškerá organická hmota na Zemi má původ ve fotosyntéze zelených rostlin, ať se do naší stravy dostává přímo, nebo přes řetěz konzumentů. Ale cítím, že tím se jenom vyhýbám pravému smyslu té biblické zprávy..

Díváte se rádi na televizní filmy z přírody, v nichž hbitý gepard už už dohání krásnou antilopu, kterou zabíjí a s gustem požírá? Nebo na orla, který zaťal drápy do jehňátka a vleče je ještě živé ke svým mláďatům do hnízda? Já v té chvíli honem přepínám na jiný program, nemusím to vidět, i když vím, že bez ulovených obětí by dravci zahynuli hladu. Ale pak si uvědomím, že i já patřím k dravcům a jenom to zabíjení ryb, kuřat a vepřů přenechávám profesionálům. Nikdy jsem nebyl v jatkách a nechci tam jít. Nemohl bych být řezníkem, a přece vděčně konzumuji výsledky jejich práce.

Tahle problematika se mně nově vynořila nad kratičkou zprávou v Markově evangeliu: *A hněd ho (Ježíše) Duch vyvedl na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a satan ho pokoušel; BYL MEZI DRAVOU ZVĚŘÍ ...* (1,12-13).

Jak to, že Kristus přežil sám více než měsíc v krajině, kde nejen vlci a medvědi, ale tehdy ani lvi nebyli vzácností? Ano, byli tam s ním andělé. Tahle zvláštní pouštní příprava na Ježíšovo působení se vyznačuje nejen vítězstvím nad satanským pokušením, ale je už jakoby prvním uskutečněním toho, co předpověděl prorok Ezechiel: *Uzavřu s nimi smlouvu pokoje a odstraním ze země divokou zvěř, takže i na poušti budou moci bezpečně sídlit a spát v divočině* (Ez 34, 25).

Ta závěrečná slova mně připomněla tragickou událost, o které jsme slyšeli před mnoha lety, než jsme se s Věrou a dětmi vypravili na výlet do pohoří Yosemite v Kalifornii. Dva studenti tam prý přespávali „pod širákem“ ve spacích pytlicích. V noci je očichával medvěd. Nevěděli, co se děje, a snažili se vyprostit ze spacáků. Medvěd to asi považo-

val za útok a oba mladíky zabil. My jsme pak v tom divokém pohoří nocovali ve stanu a šramot venku nás patřičně vyděsil. Ukázalo se, že tentokrát to byla mírumilovná srnka. Napínavější příhodu zažili ve stejném národním parku naši přátelé, český pár věřících lidí s malým synkem Tomášem (dnes evangelickým teologem). Šli úzkou lesní cestou, když proti nim po stejné pěšině kráčel mohutný grizzly. Otec vzal Tomáška na ramena a chtěl utíkat. Manželka ho zarazila: „Víš, že jsme na vývěsce četli, abychom před medvědy zásadně neutíkali!“ Dále nám líčila: „Stáli jsme nehybně u cesty, já jsem zrudla, manžel zezelenal. Tomášek mával na zvíře, které procházelo těsně kolem nás, a volal: Medvěde, pod sem! Naštěstí si grizzly od něho nedal říct.“

My jsme si medvědů užili v jiném proslulém národním parku Yellowstone. Pozorovali jsme je z bezpečí automobilu a občas jsme jim pootevřeným okénkem hodili něco k snědku, o což zřetelně loudili. Když jsem kvůli jedné fotce vylézal ven, Věra mě tahala zpátky a připomínala: „Četli jsme přece, že se nebojí lidí, ale nejsou ochočeni!“

Jak to tedy bude v „nové zemi“ na konci věků? Budou dravci prostě odstraněni, jak jsme to četli u Marka? Snad to lépe viděl Izajáš: *Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lvíče i žirny dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit...* (11,6-9). Ruku na srdce, takovou přírodu si na-prosto nedovedeme představit, i když by se nám moc líbila. Ale víte, jak by se bez dravců rozmnožili všelijací hlodavci a býložravci? Asi mně nezbude, než v tom vidět působivý obraz smíření a nových krásných vztahů na věčnosti. Jen nemohu pochopit a přijmout, že tak nádherné Boží dílo, jakým je příroda, by na věčnosti už nebylo. Ale příroda bez zvířat? Ne, nechápu to, nedovedu si to vysvětlit, ale věřím, že nás Stvořitel překvapí něčím, co je nad náš

rozum, naše očekávání a veškerou vědu.

Zvěst těchhle zvláštních míst Bible pro náš dnešek patrně není, abychom se stali vegetariány, i když mám k takovým lidem úctu. Spíš se tu jedná o naše lidské vzájemné vztahy, z nichž máme vymýtit veškerou zlobu, nenávisť, pohrdání, neodpouštění, zneužívání a násilí. Jistě i týrání zvířat je velký hřích před Stvořitelem. A na to budoucí Boží překvapení a překvapování se můžeme určitě těšit.

Na závěr ještě další záblesk budoucnosti. Je na druhé fotografii, kterou mně můj vážený bratr ve víře Jan poslal po internetu. Ano, vidíte dobře. Volně žijící (neochocení!) slon pomáhá matce lvici (neochocení!) s lvíčetem, které už nemělo dost síly, aby v horku došlo po svých až k vodě. Všichni tři to chápou a v klidu a míru cestují spolu ke kýženému občerstvení. Není to jak vystřižené z Bible? Jak se já při nějaké tísnivé situaci zachovám k někomu, koho se bojím a od koho jsem nečekal nic dobrého?

Pavel Javornický

Inzerce

SBOR ČESKOBATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ MŠENO nabízí k pronájmu byt 2+1 ve Mšeně u Mělníka. Nastěhování možné v lednu 2021. Bližší informace u: Michala Šimka, tel.: 608 718 898, e-mail majkl.simek@seznam.cz

č. 6

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace: Soukenická 15, 110 00 Praha 1, tel.: + 420 770 624 052, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 592 Kč, jednotlivé číslo 13 +3 Kč. Č.ú.: 2101709261/2010
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne: Grafotechna plus, s. r. o.
Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p.
bezplatná infolinka 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: ADLEX s.r.o.
Xaveriova 1888/45, 150 00 Praha 5
tel.: 251566451; 603716570
Fax: 251566451, e-mail: adlex@adlex.cz
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X